

Dr. Kolláth György

Évtizedeken át az állami, a társadalmi sportvezetői tisztség némelyeknek kegyelmi foglalkoztatást, kádertemetőt, nyugdíj előtti elfekvőt jelentett. Ritka volt, hogy a legfőbb sportnacsalnokokat a sporttársadalom glóriája övezte volna. Schmitt Pált, Aján Tamást, Buda Istvánt, majd Gallov Rezsőt befogadta, sőt szerette a magyar sport közössége, s méltán tisztelte a nemzetközi top is. Aztán – máig tartó – mélyrepülés következett.

Egyetlen kinevezett (kiemelt, oda-tett) embert sem szeretnék megbántani, nem ők a hibásak. Pusztán nem tudtak nemet mondani a nagy megtiszteltetésre, ám megmaradtak VIP-szurkolónak. Hamar elhitték, hogy nem nekik kell gólt löniük. Jó szándékkal sütkéreztek a sikerek fényében, közben adminisztrálták a napi ügyeket. Tudatos, jól vezérelt és átállás közben is működőképes sport-reform minden erejüket meghaladta volna, nem is ezért kapták megbízatásukat. Szakapparátusuk is szétmállott, ön-, és végsőként csak az számított, hogy (meg)lesz-e a miniszteri rang.

Egy személy lóg(ott) ki ebből a sorból: Deutsch Tamás. Ő igazán változásokat akart a sportban. Bármi áron, de le kívánt számolni az alvadt struktúrákkal. Ehhez (állami) pénze még csak lett volna, de más egybebe nem volt. Felkészültség, vezetői tapasztalat, koncepcionális vízió, hozzáértő stáb, sport-hinterland, emberi hitelesség, stb. híján neki is, s a sportnak is vesszőfutás lett a miniszterkedés. Paternalista góggal és zsigeri bizalmatlansággal, pláne egy végtelenül alacsony színvonalon nem lehet a magyar sportot – a világ legnagyobb túlélőjét?! – gatyába rázni, megrendszabályozni. Állami erőszakkal, sporttörvénnyel – még ha közepesen sok méz volna is a madzagon – képtelenség (volt) a hazai testkultúrát átvinni a XXI. századba. A „deutschizmus” és a demokratikus, decentralizált, plurális, piacgazdasági és jogállami sport-szisztéma tűz és víz, sőt annak moderált változata: íjász, nyíl nélkül.

Gyurcsány Ferenc első 100 napja nemrég letelt – az iménti felismerés nélkül. Nem szívesen lennék az ő helyében: ott van, ahol a fegyverek dörögnek. Kegyetlen humorral talán mondható: lám, ilyen a sport(lövészet), ha nem agyaggalambra vagy futóvadra lőnek. Semmi esetre sem moralizálnék: az övénel nagyobb stiklik uralták a határon átlépő sportolók, sportvezetők kreatív módszereit nem is olyan régen. Gyurcsány esetében ugyanakkor három alapvető bajt, hibát látok.

1.) Ő bizonyosan nem fog reggel 8-tól fél 5-ig iratokat rakosgatni a székházban. Képzettsége stratégiai látásmódot sejtet. Tőle elvárható felettese, a miniszterelnök, hogy kezdje meg, vigye végbe a testkultúrában a jóléti rendszerváltás programját. Ám Gyurcsány idegen a sportban, ezért csak tutira megy és a manírokhöz menekül. Sportbeli közszereplése a mondatok csiszoltságát illetően négyötöd, a mondanivaló érdemét tekintve egyketted. Mintha egyre inkább be is érné ezzel. Sem a szocialista párt sport-programjának, sem a kormányprogramnak a megvalósításában nem mutat előrelépést. Tekintve, hogy őt majd' mindenki átutazónak érzi, regnálásából így a sport nem sokat profitál. Annak, aki többre volna képes, nem a kompetenciája, hanem a felelőssége több másokénál. Magányos hosszútávfutó legfeljebb önmagát győzheti meg (vagy le).

2.) A májusvégi futball-botrány miniszteri kezelése, majd utóélete menthető és menthetetlen egyszerre. A Páva-bizottság jelentése egy héten belül helyzetbe hozta a tárca-vezetőt, aki esélyt kapott arra, hogy a huliganizmus jelenségét és a futball manifesztálódott gondjait, mint más hibák okát sorra vegye, kezelje. Ő azonban a muníciót félredobta, kiegyezett a focinak – a sportvisszaélésekben nem makulátlan – vezetőivel, s egy primitív lözöngyűjteményt vitt megoldásként a kormány elé. /Szerkesztett egy „katicabogarat”, piros alapon 7 kis pötty készült: „A rend és a felelősség 7 pontja” címmel. Smafu./ Ma is a 4-5 pontos kinyilatkoztatások „játsszanak”.

Cím
Gyurcsány Ferenc normái

Dátum
2003.08.28.

Dr. Kolláth György

Nem az egyszeri hiba számít. Első akciója közben még túlon túl jóhiszemű, naiv is lehet az ember. Persze, aki sportújságot olvas, eleve nem hiheti, hogy a labdarúgás mandarinjaival történt megbeszélés garantált rendet hoz. Kapitálissá mégis az által vált a dolog, hogy blokkolta a tárcát a valóságos, oki intézkedések tekintetében. Ezen vérszemet kapva ment át ellentámadásba a Liga, követelte az ingyenes rendőri biztosítást, támadt áldatlan vita a foci-közpénzekről, lett síri csend a GYSM-ben a Fradi-szankciók körül, s keletkezett az a látszat, hogy a sodródás folytatódik. Keményebben: hatodik éve nem sikerül igazolni, hogy van értelme egy – nyilván politikus által vezetett – sportminisztériumnak.

3.) És most itt van a lét bizonyítékának szánt erőlködés: gyógyírként új sporttörvény készül. Belső konspirációval és a fő munkamódszert jelentő kamarilla-egyeztetésekkel megint sporttörvényt álmodik a GYSM. 8 év alatt a harmadik rossz sporttörvény aszalódik, a Deutsch-Sárközy féle torzó diétás változata. A szellem „ütős”, a régi, de kevesebb és kisebb pofonokat tartogatnak benne a sportnak Athén előtt. Mennyiségi visszalépés van, minőségi előre lépés nincsen benne. Május óta az ügy kényszerpályán mozog, ha ui. nem sikerül valamivel – csaknem mindegy, mivel?! – a szaktárcának előállnia, akkor megjoghathat a bizalom. Kinek a bizalma számít? A sportolóké: nem tétel. A törvény önigazolásul kell. Gyurcsány Ferenc – első kézből tudom – tisztában van ezzel. Minden másnál nagyobb erkölcsi próbatétel tehát – nemcsak az ő – számára: megint sikerül-e megvezetni a magyar sportot egy rendpárti, jócskán sport-ellenes törvénnyel, avagy szerves, ösztönző, decentralizáló reform kezdődik, melynek végén jön egy EU-kompatibilis jogi háttér. Eljut(unk)-e az ismeret-szerzés azon szintjére, hogy a mindenki sportja tisztán civil-ügy, melyet az állam ösztönzőkkel, de ne törvénnyel terelgessen, a profi sport viszont verseny-kategória, amit a luxemburgi esetjog keretez, a többi pedig nemzetközi alapokon nyugvó önszabályozás. A sportminiszter dolga a jogi lomtalanítás, és semmi más itt. Pénz, paripa, posztó nélkül kár pattogni. Az meg nem megy, hogy délelőtt együtt koccintunk a hazaérkező világbajnokokkal, délután pedig törvényben megfeszítjük ugyanőket. Nem a sporttal, hanem a sportért kellene végre valamit tenni. Ehhez szakmai ismeret és alázat nélkülözhetetlen. Ám ma a tárca-vezetés szidja a saját apparátusát, az meg olykor kineveti a főnökséget. Mindkettőjüknek igaza van!

Oldásul két (egy régi és egy új) gyöngyszem a végére: 1.) A sportvezető így vigasztalja az övét: az idén a cselgáncsot támogattuk, de jövőre a dzsúdó is fog kapni. 2.) Lesz talán elismerésként a „Nemzet Sportolója”, igenám, de aki törvénybe álmodná, nem tudja, hogy csapatsportágban /pl. vízipóló/ hogy is legyen ez?!

A miniszter íróasztalára kitenném az aforizmát: a nem túl fontos dolgok közül a sport a legnagyobb!